

Sile Dinicu s-a născut la 10 decembrie 1919 în Bacău, într-o familie de etnie romă, cu mulți copii, tatăl său, Vasile Dinicu fiind frate cu reputatul muzician Grigoraș Dinicu, care, l-a adoptat pe micul Sile, îndrumându-l apoi pe calea muzicii. Din copilărie, Sile Dinicu și-a manifestat talentul muzical, în special la pian, urmând Școala de Muzică din Galați și apoi Conservatorul Lira din Brăila, pe care l-a absolvit în 1930. Apoi se stabilește în București, unde cântă în diverse locuri, având să debuteze la radio în 1936.

Remarcat de marele Constantin Tănase, între 1941- 1943, Sile Dinicu este cooptat în Orchestra Teatrului Cărăbuș al genialului comediant, după care, între 1941- 1947 devine dirijorul secund al Teatrului Gioconda, adjunct al prim dirijorului Ion Vasilescu. S-a remarcat ca pianist, compozitor și dirijor, urmând o carieră muzicală strălucită de peste jumătate de secol. În anul 1951, i s-a încredințat conducerea Orchestrei Naționale de Estradă a Radiodifuziunii, după care, din 1957 (după înființarea Televiziunii) a devenit prim dirijorul Orchestrei de Estradă a Radioteleviziunii Române, funcție pe care a îndeplinit-o până în 1985, când, s-a retras din motive de sănătate.

În această calitate, a participat la numeroase turnee peste hotare (Israel, Franța, Germania, Portugalia, Cehoslovacia etc.), fiind totodată, cooptat și în jurii naționale și internaționale. Printre acestea, juriul Festivalului Internațional Cerbul de Aur de la Brașov, (1968-1970). De asemenea, a fost nelipsit ca dirijor al orchestrei și, uneori și în calitate de compozitor concurent la Festivalul Național de Muzică Ușoară Mamaia (1964-1985). Activitatea muzicală a lui Sile Dinicu s-a materializat și în înregistrări la Casa de discuri Electrecord, inclusiv un album de autor, intitulat Nopti cu Lună (apărut în 1987), precum și în emisiuni de televiziune, în programe de divertisment,



INDEPENDENȚA
ROMÂNIA
*Independența
prin Cultură*

spectacole de varietăți etc.

De-a lungul carierei sale, a colaborat cu interpreți de prestigiu ai muzicii ușoare românești, printre care: Margareta Pâslaru, Dan Spătaru, Gică Petrescu și alții, care i-au transformat melodiile în șlagăre. Din multitudinea compozițiilor sale de mare succes, menționăm: București, București; Sus paharul, la mulți ani!; Noapte bună, București; Tu m-ai fermecat; Seri la malul mării; Mii de stele; Ca o primăvară ai venit; Crede-mă; Ești singura mea dragoste;

Nu mă certa; Porți de aur, porți de vis; Să dansăm; Focuri de artificii; Vals de toamnă; Sweet rock; Bossa-nova ș.a. Pentru prodigioasa sa activitate pe tărâm muzical, Sile Dinicu a fost răsplătit cu numeroase premii și distincții, printre care titlul de Artist Emerit al R.P.R (în 1964), Ordinul Meritul Muncii (1956), Meritul Cultural (1968), Premiul Uniunii Compozitorilor ș.a. În viața cotidiană, era cunoscut ca un muzician desăvârșit, care se adapta ușor oricărui stil muzical, exigent cu sine și cu colaboratorii săi, atent la detalii, conștiincios și perseverent, orchestrator priceput, bun coleg și mereu alături de tineri, dornic mereu de înaltă performanță artistică.

Sile Dinicu - Un magician al baghetei

A fost căsătorit cu Victoria Dinicu, dar nu au avut copii, motiv pentru care, întreaga lui avere (imobiliară - un apartament valoros în centrul Capitalei și spirituală - muzica sa), a rămas moștenire unei familii (Drăgoi) de apropiați, care, au donat drepturile de autor, partiturile muzicale, pianul său și altele, Uniunii Compozitorilor din România, pe care a slujit-o 40 de ani. În anul 1986, Sile Dinicu a suferit un grav accident vascular cerebral, în urma căruia a rămas semiparalizat, fapt ce l-a scos definitiv din scena muzicii românești, în plină glorie artistică, înainte cu mult de a-și fi spus ultimul cuvânt muzical.

A urmat o grea suferință (spitale, intervenții chirurgicale, tratamente dificile), pentru ca, la data de 7 ianuarie 1993 să părăsească această lume. A fost înmormântat la cimitirul Bellu din București pe Aleea Muzicienilor, iar la dorința familiei, după circa doi ani, a fost deshumat și reînhumat în Mausoleul Uniunii Compozitorilor. În urma lui Sile Dinicu rămâne muzica sa excepțională, șlagărele lui nemuritoare și un model de carieră artistică pentru tinerii muzicieni.

Horățiu Măndășescu



INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*